

Терапија

Себастијан Фицек

За Тања Ховарт...

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Therapy

© Sebastian Fitzek, 2006

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ТЕРАПИЈА

Себастијан Фицек

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРОЛОГ

Кога измина и триесеттата минута, тој знаеше дека никогаш веќе нема да ја види ќерка му.

Џозефин ја имаше отворено вратата, накратко погледна преку рамо и влезе во канцеларијата на стариот човек.

Таа имаше само дванаесет години и беше исчезната засекогаш. Го знаеше тоа со ужасна сигурност. Знаеше дека веќе нема да има насмевки кога ќе се наведне да ја земе за да ја однесе во кревет; знаеше дека веќе нема да може да ја чека да засpie за да ја изгаси столната ламба покрај нејзиниот кревет; знаеше дека веќе нема да се буди сред ноќ, потресен од нејзините вресоци.

Сознанието беше уништувачко и ненадејно, го удри со сила и јачина на залетан камион.

Виктор Ларенц несмасно стана, но неговите нозе беа како залепени за столчето; го предупредуваа да не се потпира на нив за поддршка. Си замисли како се струполува на паркетот и како неподвижно лежи во чекалната, оптегнат помеѓу буцкастата домаќинка со псоријаза и масичката на која стоеја куп стари списанија. Мислеше дека ќе се онесвести, но не ја доби дури ни таа најмала милост.

Умот сè уште му беше буден и остар.

Пациентите се примаат по редослед на СЕРИОЗНОСТА на нивната состојба, а НЕ по редоследот на пристигнување.

Зјапаше во обложената кожна врата, а буквите на знакот му пливаа пред очите.

Доктор Гролке, специјалист за алергии, беше семеен пријател и дваесет и втори доктор на листата на Виктор. Досега, никој од претходните доктори - точно дваесет и еден - немаше успеано да го реши случајот на Џози. Причината за нејзината болест тотално ги збунуваше сите.

Првиот, општ лекар за итни случаи, беше повикан дента по Божиќ, пред точно единаесет месеци, во семејниот дом во Шваненвердер. Џозефин повраќаше целаноќ и имаше дијареја. Првично претпоставија дека станува збор за обичен стомачен вирус, можеби предизвикан од божиќниот специјалитет со три различни сирења, но подоцна, кога сфатија дека работата е сериозна, Изабел се јави во болницата додека тој ја носеше ќерка му на раце кон софата во дневната соба.

Се сеќаваше колку крешко и нежно изгледаа нејзините раце, едната замотана околу неговиот врат, стегната за поддршка, а другата свиткана околу нејзината омилена играчка, плишена сина мачка по име Непомук.

Под ригорозните погледи на насобраните роднини, докторот ги слушна нејзините ковчести гради, ѝ стави инфузија со електролити и ѝ препиша хомеопатски лек.

„Гастроентеритис. За жал, беснее низ целиот град. Ќе помине само од себе за кратко. Ќе застане на нозе до крајот на неделата“.

Со тие зборови, докторот си замина.

Ќе помине само од себе за кратко.

Не требаше да му веруваат.

Виктор застана пред вратата на доктор Гролке. Металната квака беше крута, не сакаше да попусти под притисокот на неговата рака. Дали напорот и исцрпеноста од изминатите неколку часа му го имаа направено ова? Се запраша зошто беше толку слаб да не

може да отвори една обична врата, а потоа сфати дека вратата беше заклучена.

Заклучена однапре.

Зошто еден доктор во болница би заклучувал врата?

Нагло се сврте, гледајќи ја просторијата како низа од смрзнати слики кои ѝ се презентираа на неговата свест како страници од сликовница чии листови брзо се прелистуваат: врамени слики од Ирска по сидовите, вештачко цвеќе со прашина во аголот покрај прозорецот, пациентката со псоријаза, која сè уште чекаше да ја примат.

Повторно ја фати кваката и уште еднаш силно ја протресе, а потоа се затетерави накај преполниот ходник. Имаше толку многу луѓе, како Гролке да беше единствениот доктор во цел Берлин.

Виктор тргна кон шалтерот за прием. Прв во редот беше еден тинејџер со акни, веројатно чекаше некоја рецепта, но Виктор помина покрај него.

Ја знаеше жената што работеше на шалтерот за прием од претходните посети и му олесни кога виде дека таа беше на смена. Половина час претходно, кога тој и Џози пристигнаа во болницата, на нејзино место седеше непознат човек, но сега Марија повторно беше на својата позиција. Таа беше во раните дваесетти години и набиена како голман, но и самата имаше ќерка. Можеше да смета на нејзина поддршка.

„Ми требаш да ми ја отклучиш канцеларијата“, побара тој со многу поостар глас отколку што имаше намера.

„Добро утро, доктор Ларенц. Мило ми е што повторно Ве гледам“. Марија брзо го препозна психијатарот.

Виктор немаше дојдено во болницата подолго време, но таа беше навикната да го гледа неговото лице во списанија и на телевизија. Привлечноста, во комбинација со способноста за објаснување психолошки проблеми на разбирлив и прост начин, го правеше популарен

гостин на многу емисии. Толку често се појавуваше на телевизија што почнаа да го нарекуваат ТВ доктор. Но во оваа конкретна прилика, фамозно елоквентниот доктор Ларенц не беше многу разбирлив.

„Сакам да ја видам ќерка ми!“

Тинејџерот пред шалтерот зјапаше во човекот кој се имаше пробиено напред преку ред и, насетувајќи проблем, направи еден чекор наназад.

Марија беше збунета, но даваше сè од себе да ја задржи благата насмевка на лицето.

„Се плашам дека не Ве разбирам, доктор Ларенц“, рече таа, поткревајќи ја левата веѓа, каде што обично носеше пирс. Имаше навика да си игра со малата сребрена обетка на веѓата кога беше нервозна, па на барање на доктор Гролке, имаше почнато да го вади пирсот за на работа. Тој преферираше конзервативен изглед.

„Има ли Џозефин закажано?“

Виктор ја отвори устата, подготвен да ѝ се с'сне, но подразмисли малку и реши да премолчи. Се разбира дека имаа закажано преглед. Изабел се имаше јавено, а тој ја имаше донесено Џози во клиниката - тоа им беше вообичаената рутина.

„Тато, што е тоа алерголог?“ го имаше прашано Џози во колата. „Нешто во врска со временската прогноза?“

„Не, злато, тоа е метеоролог“. Ја гледаше на ретровизорот и посака да ѝ ја погали русата коса. Таа изгледаше неверојатно крeвкo, како ангел нацртан на јапонска свила.

„Алерголозите се грижат за луѓето кои се разболуваат кога ќе дојдат во контакт со одредени супстанции“.

„Тоа ли е проблемот со мене?“

„Можеби“.

Ајде да се надеваме, си додаде во себе.

Секоја дијагноза беше некаков почеток. Болеста на Џозефин и нејзините мистериозни симптоми ја имаа преземено целата контрола врз нивните животи. Таа

се немаше појавено на училиште цели шест месеци: нападите со грчеви што ги добиваше беа премногу вознемирувачки, страшни и ненадејни за да седи во училница со нејзините соученици.

За Изабел, тоа значеше дека мора да работи само половина работно време за да може да го надгледува домашното школување на Џози. Виктор, во меѓувреме, ја имаше затворено својата ординација и се грижеше за ќерка си - или поточно - за докторите на неговата ќерка.

Последните неколку недели беа изгубени во бескрајни прегледи и консултации, од кои немаше никакво фајде. Никој не можеше да ја открие причината за нападите на Џози, никој не можеше да сфати зошто беше толку чувствителна на инфекции и зошто толку ѝ крвареше носот.

Одвреме-навреме се случуваше нејзините симптоми да ги снеса накратко, доволно долго колку семејството да добие надеж, а потоа болеста се враќаше - во најголем дел од случаите, уште пожестоко од претходно.

Сега засега, општите доктори и невролозите и хематолозите имаа успеано само да потврдат дека не стануваше збор за рак, сида или хепатитис.

Еден од докторите имаше направено дури и тест за маларија. Резултатите беа негативни.

„Доктор Ларенц?“

Гласот на Марија ги пресече неговите мисли, враќајќи го во реалноста во клиниката. Тој сфати дека зјапаше во неа со подотворена уста.

„Што направивте со неа?“ Одеднаш му се врати гласот, а секој збор звучеше поостро и погласно од претходниот.

„Многу ми е жал, докторе Ларенц, но навистина не Ве...“

„Што направивте со Џози?!“

Џагорот на пациентите замре кога прашањето на Виктор одекна низ просторијата. Изразот на лицето

на Марија јасно покажуваше дека се прашуваше што да направи.

Во секоја клиника можеше да се очекува настрано однесување: вратите на доктор Гролке беа отворени за секој кој ќе си закажеше преглед, а клиниката се наоѓаше една улица подолу од проститутките и наркоманите на улицата Лиценгургер. Марија понекогаш се чувствуваше како целиот кварт на деликвенти да се префрлил во нивната чекална.

Но доктор Виктор Ларенц сега претставуваше сосема друг проблем.

Како прво, тој не беше облечен во валкани тренерки или маица со дупки. На неговото лице немаше мрсни акни, а неговите стапала беа премногу елегантни за скинати, износени патики. Впрочем, во неговата витка градба, исправено држење, широки раменици, високо чело и убаво дефинирана брада имаше нешто скоро аристократско. Тој беше и роден и израснат во Берлин, со виткана кафена коса, што беше почнал да ја носи малку подолга во последно време и малку накривен нос, болен потсетник на една несреќа при едрење. Имаше четириесет и три години, иако тоа не можеше да се одреди според неговиот изглед, а тој негов изглед не оставаше простор за сомнеж и јасно беше како бел ден дека ова беше човек на чии шамичиња беа извезени неговите иницијали и човек кој никогаш не носеше ситни пари. Кожата му беше малку бледа, но тоа беше нешто како заштитен знак на сите познати доктори кои беа презафатени со своите кариери.

И сите овие работи дополнително ја отежнуваа дилемата на Марија. Познатите психијатри кои трошеа цели богатства на дизајнерски костуми скроени по мерка имаа природна аверзија кон правењето скандали, но доктор Виктор Ларенц хистерично се дереше и мавташе со рацете.

Марија, која сè уште не можеше да го сфати овој негов испад, не знаеше што да направи.

„Ларенц!“

Виктор се сврте кога го слушна длабокиот глас. Вознемирен од хаосот надвор, докторот Гролке, крупен стар човек со светла коса и вдлабнати очи, се имаше извинето за прекинувањето на консултацијата и беше излегол од својата канцеларија. Изразот на неговото лице беше загрижен.

„Има ли некој проблем?“

Прашањето како да го разбесни Виктор уште повеќе. „Што направивте со Џози?“

Доктор Гролке исплашено се повлече наназад. Тој го знаеше семејството Ларенц скоро десет години, но никогаш го немаше видено Виктор ваков.

„Слушај, Ларенц, пријателе, ајде дојди во мојата канцеларија и ќе...“

Но Виктор веќе не слушаше. Очите му беа фиксирани на вратата од канцеларијата, која алергологот ја имаше оставено отворена.

Тој се стрча, удирајќи ја вратата со стапалото. Таа удри во една метална количка со инструменти и тегли. Жената со псоријаза лежеше на креветот внатре. Горниот дел од телото ѝ беше гол и така шокирана, во моментот заборава да си ги покрие градите.

„Што е проблемот со тебе, Ларенц?!“ се развика доктор Гролке, но Виктор веќе беше излезен од канцеларијата и трчаше надолу низ ходникот.

„Џози!“

Ги проверуваше сите врати една по една.

„Џози! Каде си?“ Гласот му напукнуваше од паника.

„Докторе Ларенц, Ве молам!“

Постариот доктор тргна по него најбрзо што можеше, но Виктор, спобудален од страв и нервоза, не ги слушаше неговите молби.

„А оваа соба?“ праша кога последната врата лево одби да се отвори.

„Хемикалии за чистење. Ништо друго, освен хемикалии. Чистачката го носи клучот со себе“.

„Отворај!“ Виктор ја протресе кваката како опседнат човек.

„Види сега...“

„ОТВОРАЈ!“

Доктор Гролке го грабна за рацете и го стегна со изненадувачка сила. „Смире се, Ларенц! Мораш да ме сослушаш. Ќерка ти не е во овој шкаф. Чистачката го заклучи уште утрово кога заврши со работа и нема да се врати до утре“.

Виктор беше ужасно задишан. Ги слушаше зборовите без да го процесира нивното значење.

„Ајде да го решиме ова логично“. Доктор Гролке го олабави стисокот и ја стави раката на рамото на Виктор. „Кога ја виде ќерка ти последен пат?“

„Пред пола саат“, се слушна Виктор како вели. „Ја оставив во чекалната и таа влезе во твојата канцеларија“.

Постариот човек збунето затресе со главата и погледна во Марија, која беше дојдена по нив во ходникот.

„Јас не сум ја видела Џозефин“, му рече таа на својот шеф. „Немаше закажано за денес“.

Не треси глупости! посака да ѝ се развика Виктор. Си ја опфати главата.

„Можам да гарантирам со живот дека Изабел закажа. Стигнавме овде утрово уште пред Марија. Момчето на рецепција ни кажа да седнеме во чекалната и да причекаме. Џози беше уморна и не ѝ беше арно, па отидов да ѝ донесам вода и додека да се вратам беше...“

„Момчето?“ праша Гролке. „Сите вработени во клиниката, освен мене, се жени“.

Виктор го погледна со неверување, сè уште не можеше да го свари она што го слушаше.

„Јас воопшто не сум ја видел Џози утрово. Немаше закажано“.

Зборовите на докторот ги придушуваше една гласна, пискава врева што допираше до ушите на Виктор од далечина и стануваше сè погласна и понападна со секоја измината секунда.

„Не си ја видел?“ рече тој со неверување. „Како може да не си ја видел? Јас се враќав од кај апаратот за вода кога го слушнав момчето на шалтерот како ја вика да влезе во твојата канцеларија. Ѓ имав ветено дека може да влезе сама. Таа веќе наполни дванаесет години и сега сака малку независност - се заклучува дури и кога ќе влезе во тоалет. Како и да е, кога се вратив, таа не беше во чекалната; претпоставив дека е кај тебе во канцеларија“.

Виктор одеднаш сфати дека немаше успеано да каже ниту еден единствен збор. Устата му беше отворена и умот му беснееше, но мислите му беа заробени во главата. Беспомошно разгледа наоколу, чувствувајќи се како светот да забавуваше. Вревата стануваше уште погласна и попискава, уште понеподнослива, сè додека не го придуши џагорот околу него скоро целосно. Имаше чувство дека сите му се обраќаат истовремено: Марија, доктор Гролке, дури и некои од пациентите.

„Јас не сум ја видел Џози скоро цела година“. Тоа беше последната изјава што Виктор успеа да ја чуе и разбере. И за момент, сè му стана јасно. Како човек што се буди од сон, успеа да види делче од ужасната вистина. За делче од секундата му се разбистри целата работа: болеста на Џози и болките што ја измачуваа во изминатите единаесет месеци. Тој знаеше што се беше случило, знаеше што ѝ беше направено и - со грч во стомакот - знаеше дека ќе дојдат и по него. Беше непобитно убеден дека порано или подоцна ќе стигнат и до него, но моментот помина и ужасната вистина му побегна; губејќи се безначајно како една капка вода во поплава.

Виктор си ја опфати главата со рацете. Пискавата, оглушувачка врева сè повеќе се доближуваше и засилуваше, го фрлаше во агонија и стануваше неподнослива.

Терапија

Звучеше како крик на животно што се измачува, не човечки вресок.

И престана некоја минута подоцна, кога тој конечно ја затвори устата.

1 Години подоцна

Никогаш си немаше ни помислено дека тркалото би можело да се сврти еден ден. Порано, собата во која се наоѓаше, во приватното крило во берлинската психосоматска клиника, беше резервирана за неговите најтешки пациенти, но сега, еминентниот психијатар доктор Виктор Ларенц се наоѓаше врзан за тесниот хидрауличен кревет; неговите раце и нозе приклевтени со сиви еластични ремени.

За целото време откако беше тука го немаше посетено ниту една единствена личност - ни пријатели, ни поранешни колеги, ни семејство. Единствената дистракција, со исклучок на пожелтениот чаршав, мрсните кафени завеси и таванот со дамки од влага, му беше појавувањето на доктор Мартин Рут, млад консултант психијатар во клиниката, двапати дневно. Никој немаше ни побарано дозвола за посета, дури ни Изабел. Доктор Рут му ја имаше објаснето ситуацијата и Виктор не можеше да ја обвини неговата поранешна жена. Не по она што се имаше случено.

„Колку време помина откако ми ги прекинавте лековите?“

Психијатарот заврши со проверката на инфузијата со електролити која висеше на високата метална закачалка до креветот на Виктор. „Три недели, доктор Ларенц“.

Тоа што Рут продолжуваше да му се обраќа со неговата титула се должеше на неговата љубезност. Тие имаа

разговарано неколкупати во изминатите неколку дена и Рут секогаш го третираше со апсолутна почит.

„Колку долго сум при себе?“

„Точно девет дена“.

„Така“. Виктор направи кратка пауза. „И кога ќе ме пуштите?“

Шегата извлече една насмевка од доктор Рут. Двајцата знаеја дека тој никогаш нема да биде пуштен од болницата. Виктор беше свесен дека ако некогаш воопшто ја напушти клиниката, тоа ќе биде само за префрлање во друга психијатриска установа или слична институција.

Тој погледна надолу во своите раце и благо ги повлече ремените. Клиниката очигледно учеше од искуствата. Му ги имаа извадено ременот и врвките од чевлите веднаш штом го примија. Во тоалетот немаше огледало, па не можеше да види дали изгледаше толку мизерно колку што се чувствуваше за време на двете посети на тоалетот дневно што му беа дозволени со надзор. Имаше период од неговиот живот кога добиваше комплименти за изгледот и кога привлекуваше внимание со широките раменици, густата коса и убаво дефинираното тело, совршено за човек на негова возраст. Но неговата фигура во последно време изгледаше сè полошо и не оставаше многу простор за восхит.

„Кажи ми искрено, доктор Рут: какво е чувството, ова, што ме гледаш легнат овде вака?“

Психијатарот, внимавајќи да одбегне да го погледне во очи, го зеде здравствениот картон од предниот дел на креветот. Изгледаше како да размислуваше што да каже. *Сожалување? Загриженост?*

Се одлучи за вистината: „Страшно“.

„Затоа што истото би можело да ти се случи и тебе?“

„Претпоставувам дека тоа ти звучи себично“.

„Не, само искрено. Ја ценам твојата искреност. Освен тоа, не сум изненаден што се чувствуваш така. На

крајот на краиштата, имаме многу заеднички работи“.

Рут само кимна.

Со исклучок на моменталните околности, животите на двајцата мажи беа многу слични. Двајцата имаа уживано во привилегирани детства во заштитените средини на елитните берлински населби: Виктор, со потекло од долга низа на корпоративни адвокати во Ванси и Рут, дете на двајца хирурзи, во Вестенд. И двајцата имаа студирано медицина на Берлинскиот Универзитет и и двајцата имаа специјализирано ментални растројства. Како единствени наследници на нивните родители, двајцата мажи се имаа стекнато со големи семејни имоти и богатства, но наместо да се пензионираат и да уживаат до крајот на животот, имаа завршено во клиниката како пациент и доктор, споени од страна на коинциденција или судбина.

„Не можеш да негираш дека има одредени сличности меѓу нас“, рече Виктор. „Па, што ќе направеше ти да беше на мое место?“

„Сакаш да кажеш, да се работеше за мое дете и да дознаев кој ѝ предизвикал толкави болки...“ Рут заврши со пишувањето во здравствениот картон, го врати на место и си дозволи да го погледне Виктор во очи. „Да бидам искрен, мислам дека јас не би го преживеал она што си го преживеал ти“.

Виктор несигурно се насмеа. „Ни јас не го преживеав. Ме уби. Смртта може да биде незамисливо свирепа“.

„Можеби би можел да ми кажеш нешто повеќе во врска со тоа“. Рут се смести на работ од креветот на Виктор.

„Во врска со кое?“ Немаше потреба да прашува. Виктор многу добро знаеше што предлагаше психијатарот. Имаа разговарано за истото неколкупати претходно.

„Сè. Сакам да ми ја раскажеш целата приказна: што се случи со Џозефин, од што беше болна? Зошто не ми кажеш што се случи, почнувајќи од почетокот?“

„Веќе го имаш слушнато најголемиот дел од приказната“.

„Би сакал да ги слушнам деталите. Сакам да знам што се случи, сè, чекор по чекор, и зошто заврши така“.

Финалната катастрофа.

Виктор тешко издиша и погледна во влажниот таван. „Најлошото од сè е тоа што во текот на годините по исчезнувањето на Џози, јас мислев дека ништо не би можело да биде полошо од незнаењето. Цели четири години без некој да пријави дека ја видел. Без причина за верување дека е жива. Понекогаш копнеев да зазвони телефон и некој глас да ми каже дека го пронашле нејзиниот труп. Мислев дека ништо не би можело да биде полошо од таа ужасна средина, од незнаењето, ни ваму, ни таму, никаква сигурност, само сомневање. Но не бев во право. Има нешто многу полошо“.

Рут го чекаше да продолжи.

„Вистината е полоша“. Неговиот глас беше само шепот. „Вистината. Јас за малку ќе успеев да ја откријам уште на почетокот. Ми дојде нешто додека стоев во клиниката на доктор Гролке дента кога исчезна Џози. Но беше толку ужасна и толку неподнослива што морав да ја исклучам и придушам. И подоцна, многу подоцна, повторно ми дојде и овој пат не можев да ја игнорирам. Одеше по мене и ме натера да се соочиме; буквално ме натера да се соочиме. Ме гледаше во лице“.

„Што се случи?“

„Се најдов лице в лице со одговорната личност и тоа ми беше премногу за издржување. Па, ти најдобро знаеш што се случи на островот и што стана со мене по тоа“.

„Островот“, рече Рут замислено. „Паркум, така беше? Што те натера да отидеш таму?“

„Ти си психијатарот; ти кажи ми мене“. Виктор се насмевна, но кога виде дека доктор Рут и понатаму молчеше, продолжи. „Добро, ќе ти ја дадам мојата верзија на одговорот. Едно списание ми побара ексклузивно интервју. Новинарите постојано ме прогонуваа и бркаа,

а јас секогаш ги одбивав. Изабел не сакаше да зборуваме со медиумите. Но тогаш од Бунте ми испратија прашања и почнав да размислувам; се прашував дали интервјуто би можело да ми помогне да си ги средам мислите. Ми требаше еден вид на крај, официјален крај, за да можам да оставам сè зад себе“.

„И мислеше дека Паркум ќе биде совршено место за интервјуто и одговарањето на прашањата?“

„Да“.

„Дојде ли некој со тебе?“

„Жена ми беше против идејата. Таа имаше важна бизнис средба во Њујорк и не сакаше да дојде. Да бидам искрен, ми беше мило што можев да бидам сам малку. Се надевав дека на Паркум ќе ги најдам просторот и спокојот и самотијата што ми беа потребни“.

„Потребни за да се збогуваш со ќерка ти“.

Тоа беше изјава, не прашање, но Виктор сепак кимна. „Да, претпоставувам дека може да се каже така. Како и да е, го натоварив автомобилот, го ставив кучето на задните седишта и тргнав кон брегот. Прво фатив траект до Силт, а потоа патнички брод до Паркум. Да знаев што ме чека, немаше да отидам“.

„Каж ми за Паркум. Што се случи на островот? Кога почна да ги забележуваш поврзаностите?“

Мистериозната болест на Џозефин. Нејзиното исчезнување. Интервјуто на списанието.

Виктор ја залепи брадата за градите и ја сврте главата. Се слушна крцкање на неговиот врат. Секоја друга форма на движење беше невозможна со неговите екстремитети врзани за креветот. Полека вдиша и ги затвори очите. Никогаш не му требаа повеќе од неколку секунди за неговите мисли да одлетаат кон Паркум; да го вратат во колибата на плажата каде што се надеваше, четири години по трагедијата, дека ќе успее да си го врати животот во нормала.

Бараше нов почеток и се обидуваше да стави еден вид на крај, но тој процес го чинеше сè што имаше.